

„דר שטירמר“, עיתונו של יוליוס שטרייכר (בתמונה למטה

מימין), לחם בממשלה התבוסתנית, ערך רשימה על בוגדים שיש לחסלם וגינה את „הבולשביזם התרבותי“ ההורס את העם מבפנים. כך עושה גם „נקודה“

מביישות את סיגנון עיתונו של יוליוס שטרייכר: „שינאת אויב איננה רגש חולני, היא תופעה טבעית ובריאה... הערבים הם העמלק של ימינו, בשינאתם התהומית לתחייתנו הלאומית בארץ אבותינו... לעם ישראל זכות לאומית, לגיטימית, טבעית ופסיכולוגית לשנוא את אויביו החפצים בהשמדתם...“

נוסח מסוג אחר להצדקת מיבצע גירוש הערבים מהשטחים הכבושים מביא הרב אלי סרן בנקודה (35): „מדוע אסור לנצל שעת-כושר לפינוי הערבים למרחבי ערב, משם באו הנה ככובשים?...“

איז זה סדר, שהדיאלקטיקה של המתנחלים היא, שמתח בשטחים הכבושים, כמו אחרי הריגת התלמיד יהושע סלומה, או הריגת תלמידי הישיבה בחברון, יש בכוחו לאלץ את השלטונות לפתוח במסע של גירושים המוניים.

למרות המאמץ, שאותו משקיעים המתנחלים, בהצגת עצמם כארץ-דיאלקטיים תמימים ונקיים-כארי וכאורבי ארץ-ישראל, הרי שבביטאונים הם נראים כזאבים בעור של כבשים.

בנקודה (11) תחת הכותרת „הפצצה הרביעית“, מתייחס מחבר אלמוני לפיגוע נראשי-הערבים בגדה המערבית: „אך מסתבר, שהשקר אין לו רגליים... רמו עבה, לפיגוע ברגליהם של בסאם שכעה וכרים ח'לף.“

בנקודה (18) מוגדר ח'לף כ-הביריון היתום.“

האגודה לקידום האיכלוס והקליטה „וביהודה, שומרון, חבל עזה וביקעת הירדן“ היא אחת השלוחות המימסדיות של גוש-אמונים וגופים נוספים באגף הימני של הפוליטיקה הישראלית. האגודה מפרסמת עיתון בשם נקודה. המטיף בגלוי לגירוש תושבי השטחים הכבושים מכפרים וארמותיהם, ויוצא נגד ערכי-התרבות של רוב תושבי ישראל.

נקודה הוא גירסה ישראלית של דר שטירמר (המסער). עיתון פורנוגרפי על רקע גזעי, שערך בגרמניה יוליוס שטרייכר, שהוצא להורג בתלייה בתום המלחמה.

הקו העובר כחוט-השני בגיליונות נקודה מזכיר בעיקבות את הקו שהינחה את שטרייכר — עיתון שבו מתנקזות כל מחלות-הרוח הלאומניות בארץ, תוך התעלמות מעובדת-היסוד שישראל הוקמה עליידי שרירי הקורבנות של תרבות-האדם של שטרייכר.

שטרייכר, מורה בבית-ספר יסודי גרמני, ראה את עצמו, בראשית התנועה הנאצית, כמתחרו של אדולף היטלר עצמו. ממישרת ההוראה סולק אחרי שהואשם כמה פעמים בניצוץ מעשים מגונים בתלמידותיו. עיקר תוכנו של דר שטירמר התמקד בתיאור מפורט של מגעים מיניים בין זכרים יהודיים ונוצריים. באוני עיתונאים התפאר שטרייכר כי דר שטירמר הוא העיתון היחיד אשר היטלר קורא מן השורה הראשונה עד האחרונה.

נקודת "דר שטירמר"

ואכן, כל המאמרים בעלי הרקע האידאולוגי בנקודה מתנקזים לכיוון אחד: גירוש תושבי הגדה והקמת שילטון יהודי בשטחים הכבושים. אחד מתושבי השטחים, מיכאל כהנא, פקיד בכיר במישרד-האוצר, פירסם בנקודה (7) רשימה תחת הכותרת „המוצא: מינהל ישראל“. כעצם פירסום הרשימה בנקודה עבר כהנא על התקשי"ר (תקנות-השירות-הממשלתי). במאמר זה מוגדרת המטרה של המתנחלים בשטחים, המתמצאת בפתוח לרשימה: „כדי למנוע הקמת מדינה פלסטינית ביהודה ושומרון, יוקם, במקביל למינהל הערבי, מינהל ישראלי, שוה-זכויות למינהל הערבי. למינהל יינתנו מעמד והכרה בינלאומיים. הוא ישמש זרוע שילטונית של ממשלת-ישראל ויספק ליושבים את השירותים הציבוריים הניתנים כיום על-ידי המימשל הצבאי. בבוא היום תיראה בעיני העולם כולו אלטרנטיבה ישראלית למדינה הפלסטינית...“

● גזענות ומישחק באברי מין... ●

ב גיליון „נקודה“ (67) יש ידיעה, העוסקת בפתיחת קורס על „תרבות ואישיות ערבית“. קורס זה נועד להכיא ניתוח סוציולוגי-פסיכולוגי של „המנטאליות הערבית“ הכללית. המודעה בישרה שקורס זה ילמד, בין שאר נושאים: מיכשולי המורניציה בחברות ערביות בנות ימינו; השפעת דרכי גידול הילדים במישפחה המסורתית ובמישפחות המערב הבינוני-ערביות על האישיות הבסיסית; השפעות רורל-שוניות ומרגינליות על האישיות הטיפוסית של המשכילים הערבים כבעייה לעצמה.

על הידיעה בנקודה, היתה חתומה „מיכללת יהודה ושומרון“ בקדומים, שהיא שלוחה של האינברסיטה הרתית-לאומית בריאלין.

קורס זה תוכנן במסגרת לימודי ארץ-ישראל של מיכללת זו. המרצה המיועד, הר"ר אהרון בן-עמי מאוניברסיטת בריאלין, הוא מייסדי תנועת „ארץ ישראל השלמה“.

בראיון שהעניק ד"ר בן-עמי לצני בראל בהארץ, הוא פירט במעט את ההשקפות המדעיות, שיימדו בקורס זה: „תקופת הנקבה של הזכר הערבי ארוכה מזו

קטע מ„דר שטירמר“: שטרייכר וילדים ארניים. הזכר הערבי ממונק בדרך שונה מאז של הנקבה הערבית...“

של גירוש, אם כענישה ואם כפיתרון אדיקלי לבעייה הפלסטינית, עליידי הגירה, ברצון או מאונס. רבים חולמים על כך, רבים אחרים מקווים שהדבר יתרחש כך מעצמו, בדרך נס, באיזה רגע של מתיחות, ורבים אחרים רואים במהלך כזה פתרון אפשרי יחידי לבעיות הטרור והחבלה...“

סיגנון זה של החשדת דברים השמתם בפי אישיות אנונימית (אחד הכהנים הגדולים של מיסלגת-העבודה היום...) זה סיגנון הרזוח בעמדות „נקודה“, כחלק ממערכה בלתי-חדלה להזכחה, ולהצדקת עמדות המתנחלים. מתחל אחר, חיים צוריה, ניסח בנקודה (15) את תחושותיו כלפי הערבים במילים שלא היו

הצעתו המעשית של רוזנצווייג היא: „... צריך לזיום פעולה ממשלתית מסודרת שתביא להוצאת הערבים בכסף או בתשלום. ררך הדריקים מסוכנת, ואם נמשיך בה נגיע למצב של סכנת-נפשות עבורנו. וכשזה יהיה המצב לא יהיה עוד מנוס מלהעלות את הערבים על אוטובוסים ולהעביר אותם דרך הגשרים, כמו שעשו ביוון ובכנגלה-דש. אינני רוצה שנגיע למצב כזה, לכן צריך לזיום משהו קודם...“

תלמידיו של המורה רוד רוזנצווייג, אותם נערים חובשי-כיפות שנהגו בעבר להשתתף בצעדות גוש-אמונים, שרו בצעדותיהם, מבלי להניד עפעף, שיר שמילותיו הן: „נעלה על ההרים, / נפוצץ לערבים את הראשים...“

הוא רומה מאוד לשירה-הלכת הנאצי, שמילותיו היו: „דם יהודי יתז מן הסכין — / אז הכל יהיה יותר טוב...“

לשיא הדימיון בין נקודה ובין דר שטירמר מגיע העיסוק הבלתי חדל של נקודה בנושא גירוש הערבים מהשטחים הכבושים. באחד מגיליונות דר שטירמר עוד בראשית דרכו, פירסם יוליוס שטרייכר את הצעתו „לפיתרון עולמי“ של בעיית-היהודים. בין השאר הציע: „החרמת כל הרכוש היהודי; חרם כלכלי חסר-רחמים; שלילה שיטתית של זכויות היהודים כעם נוכרי, בעזרת חקיקה, בכל המדינות האריות; הנהגת כרסטי-יהודים בכל מדינה ומדינה, בכל עיר, בכל מועצה מקומית; והקמת מדינה יהודית כטריטוריה גדולה במדיה מספקת, בשליטה ארית, תוך הגליית היהודים וישבוס-אמונס. מכיוון שפלשתינה היא קטנה מדי, נראה האי מרגסקר מתאים יותר למטרה זו...“

רשימה זו של שטרייכר קדמה לתוכנית הפיתרון הסופי של הנאצים לבעייה היהודית, כפי שהתוותה ב„וועידת ואנוה“, בראשות ריינהארט היידריך. בנקודה מובאים רעיונות בנוסח דומה כמעט בכל גיליון.

● „נפוצץ לערבים את הראשים...“ ●

דוד רוזנצווייג, מורה באחד מהיישובים בשטחים הכבושים, שכיר של מישרד-החינוך-התרבות, פירסם בנקודה (67) רשימה, המטיפה בגלוי לנישול התושבים הערביים ולגירושם: „אימצו לעצמנו מערכת מוסרית תמימה, ישירה, מתונה ושוחחרת-שלום... ענישה קר לקטיבית והטלת אחריות על מי שאיננו מבצע הפיגועים נוגדת את ההשקפה המוסרית שלנו ומכאן גם העונשים הקלים והוראות פתיחה-באש חמורות וכו'... האמת היא שכל זה איננו מוסר — זוהי צביעות (וההגשה במקור). אנו מעדיפים לפרק את העם הערבי לפרטיו. לסכול ברכוש ובנפש ולא לקרוא לאויב בשמו... אנו מתעלמים מקיומה של מנטאליות קולקטיבית של דעת-הקהל ושל רצון הכללי...“

ולכן יש לדעת רוזנצווייג, „לדאוג שהענף הארצי-ישראלי-ערבי יפסיד בכל פעם שיתרחש אידוע הפוגע בחיינו בארץ-ישראל. עלינו להמריץ אותם לצאת מכאן, על הציבור הערבי להרגיש שהקרקע (הקרקע מש) נשמטת מתחת לרגליו בכל פעם שמתבצע פעולה נגד עם-ישראל בארץ-ישראל...“